

той е билъ въ съзнание. Въ послѣднитѣ си минути той е благословилъ братовитѣ си чада, поздравилъ роднинитѣ си, приятели и съотечественци и напомнилъ точно да се изпълни завѣщанието му, както и да се прѣнесатъ останкигѣ му въ Шуменъ. До колко сж го обичали селенитѣ отъ мушията, се види отъ слѣднитѣ двѣ обстоятелства: когато тѣлото на покойния е трѣбвало да бже отнесено на гробищата, селенитѣ громко ридатели по своя баща, както го наричали; а когато прѣзъ 1895 г. една депутация отъ Шуменъ отиде въ Падина за да вземе и прѣнесе коститѣ му, селенитѣ се възпротивили, понеже вѣрвали, че съ вдигането на коститѣ му, ще се вдигне отъ селото имъ и плодородието.

Една година прѣди своята смъртъ Нанчо Поповичъ написалъ своето завѣщание въ с. Падина. Трогателно е въведението на завѣщанието. Но нека то само за себе си говори:

„Войме отца ѝ сина ѝ светаго духа.

Завещание.

Долу подписанійтъ пйсахъ ѝ пут-пйсахъ саморучно, родомъ утъ Шюменъ ѝ утъ пална-кладенчиуту утъ-делені княжество бѣлгаріе, Днесъ кату сѣ намѣремъ въ саваршену умствену ѝ телесну здраві ѝ кату человеческietъ жювотъ нѣи известнѣ, понеже и кату немамъ майка баща ѝ свой чада, разполагамъ сасъ имотатъ си двѣжимъ ѝ недвижимъ какту слѣдува пудерь смѣртѣ ми да сѣ распуредѣ“ и пр.

Слѣдватъ слѣдъ това седемъ точки, отъ които въ шестата той опрѣдѣля 20,000 наполеона за града Шуменъ, като задлъжава училищното настоятелство да построи едно дѣвическо училище, което да носи названието „Нанчово“, а останалитѣ срѣдства да даде подъ лихва, отъ която да се подържа това училище. Слѣдъ като бѣха изразходвани 100,000 лева за училищно здание, останалата сума 300,000 лв. бѣ вложена въ банката и всѣки година донася 21,000 л. лихва.